

ΕΡΜΗΝΕΙΑ
ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ 549-550

ΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΠΤΩΧΕΥΣΕΩΣ ΝΟΜΟΥ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝ. Ε. ΡΑΪΣΗ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

N

3590

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΔΕΞ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΙΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 3

1889

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ
ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ 549-550

ΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΠΤΩΧΕΥΣΕΩΣ ΝΟΜΟΥ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝ. Ε. ΡΑΪΣΗ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΔΕΞ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 3

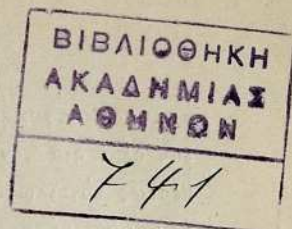
1889

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ 549 — 550

22 ΣΕΠ. 1958

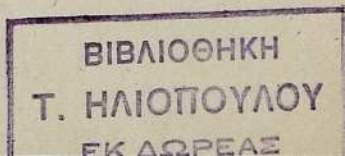
ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΠΤΩΧΕΥΣΕΩΣ ΝΟΜΟΥ

§ I. Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 549—550 τοῦ νέου περὶ πτωχεύσεως Νόμου, ἀκολουθήσαντος τὸ παράδειγμα τοῦ τε Γαλλικοῦ καὶ Ἰταλικοῦ κώδικος τοῦ 1865¹, ἐὰν αἱ ἐργασίαι τῆς πτωχεύσεως δὲν δύνανται νὰ ἐξακολουθήσωσι δι' ἑλλειψιν περιουσίας, τὸ δικαστήριον δύναται ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ Εἰσηγητοῦ καὶ ἀκουσθέντων τῶν συνδίκων, νὰ κηρύξῃ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως.

Οἱ αὐτοὶ λόγοι αἵτινες ἠνάγκασαν τὸν Γάλλον νομοθέτην ὅπως, διὰ τοῦ νόμου τῆς 28 Μαΐου 1838 τοῦ τροποποιήσαντος τὰ περὶ πτωχεύσεως ἀρθρα τοῦ προγενεστέρου κώδικος, εἰσαγάγῃ τὰς σχετικὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 527 καὶ 529², ἔπεισε καὶ τὸν ἡμέτερον, ὅπως διὰ τῶν ἀνωτέρω ἀρθρῶν θέσῃ τέρμα εἰς τὰς γενομένας καταχρήσεις ὧν τὰ παραδείγματα συχνὰ ἀπέβαινον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ προγενεστέρου Νόμου. Οὕτω τότε παρατηροῦμεν ὅτι πτωχεύσεις ἱκαναὶ τὸν ἀριθμὸν, τινὲς μὲν ἀμέσως μετὰ τὴν κήρυξιν αὐτῶν, ἄλλαι δὲ ἅμα τῇ προόδῳ μόλις τῶν προκαταρκτικῶν ἐργασιῶν ἔμενον ἐν ἐκκρεμεῖ στάσει, ἔνεκεν τῆς ἐλλείψεως χρημάτων πρὸς περαίωσιν αὐτῶν. Ἀμεσος δὲ συνέπεια τῆς θέσεως ταύτης τῶν πτωχεύσεων, ἦν ἂν ἐνὸς μὲν ἡ καταστροφή τῶν συμφερόντων τῶν δανειστῶν μὴ δυναμένων νὰ φθάσωσι πλέον εἰς ὀριστικὸν περας, οὐδὲ νὰ ἐν-

¹ Ἀρθρ. 527—528 Γαλ. κώδ., 654—655 Ἰταλ. κώδ. τοῦ 1865 καὶ 817—818 Ἰταλ. κώδ. τοῦ 1882, Βελγ. κώδ. 536, ἴδε καὶ Γερμ. Νόμ. Ἀρ. 190—191.

² Κατὰ τὰς στατιστικὰς πληροφορίας τὰς περιεχομένας ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ Εἰσηγητοῦ τοῦ νομοσχεδίου ἐν τῇ Γαλλ. Βουλῇ, πλέον τοῦ τρίτου τῶν πτωχεύσεων ἔμενον ἐκκρεμεῖς ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀρχαιότερου κώδικος τοῦ 1807.

ασκήσωσι τὰ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου των δικαιώματά των, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ διὰ τὸν εἰς πτωχεύσιν κηρυχθέντα ὀφειλέτην δημιουργία θέσεως εὐνοϊκωτέρας, οὕτως ὥστε ἡ κήρυξις τῆς πτωχεύσεως νὰ ἀποβαίνει αὐτῇ ἀσφαλὲς μέσον μέσον ἀπαλλαγῆς τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὑποχρεώσεων του καὶ ἀποφυγῆς τῆς ἀπειλούσης αὐτὸν προσωπικῆς κρατήσεως. Τὸ νομιμοποιούμενον τοῦτο σκάνδαλον ἠθέλησεν, ὡς εἴρηται, νὰ θεραπεύσῃ ὁ νομοθέτης διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ἀνωτέρω διατάξεων.

§ 2 Πότε ἐκάστοτε ὑφίστανται λόγοι δικαιολογοῦντες τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως, ἀφῆκεν ὁ νομοθέτης καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου, περιβαλλομένου ὡς πρὸς τοῦτο δι' ἀπολύτου ἐξουσίας· ἐν γένει δὲ παρατηροῦμεν ὅτι κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου ἔλλειψις ἐνεργητικῆς περιουσίας (insuffisance de l' actif) ὑπάρχει τότε, ὅταν δὲν εὐρίσκωνται χρήματα πρὸς διαχειρίσιν καὶ ἐνέργειαν τῶν διαδικαστικῶν πράξεων τῆς πτωχεύσεως¹ λ.χ. ἐξελέγξεως τῶν πιστώσεων, συγκλήσεως τῆς συνελεύσεως τῶν πιστωτῶν πρὸς καταρτίσιν τοῦ συμβιβασμοῦ κλπ. Ἄν διὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν τοιούτων διὰ τὴν πρόσδον τῆς πτωχεύσεως ἀπαιτουμένων πράξεων ὑπάρχουσι χρήματα, δὲν ὑφίσταται περίστασις δίδουσα χώραν εἰς τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως, καίτοι ἐξ ἑτέρου τὰ χρήματα ταῦτα δὲν ἐξάρκουσι διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν τοῦ πτωχεύσαντος.

Οὐχ ἥττον ἐρωτᾶται ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν χρήματα μὲν ἡ κινήται ἀξίαι δὲν ὑπάρχουσι, ἅπαντα δὲ ἡ περιουσία τῆς πτωχεύσεως ἀποτελεῖται ἐξ ἀκινήτων, ἂν ὑπάρχῃ τότε λόγος νὰ κηρυχθῇ ἡ παῦσις τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως. Εἰσὶν οἱ φρονούντες καὶ δι' ἐπιχειρημάτων ὑποστηρίζοντες, ὅτι ἐν τῇ τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ὑπαρξίς ἀκινήτου περιουσίας οὐδόλως κωλύει τὴν κήρυξιν τῆς λήξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως, οὐδ' ἐπιβάλλει τῇ δικαστηρίῳ τὴν ἀνάκλησιν τῆς τοιαύτης ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἢ παρὰ τοῦ πτωχεύσαντος μεταγενεστέρως πρόσκτησις ἀκινήτου περιουσίας.² Αἱ ἐργασίαι τῆς πτωχεύσεως ἰσχυρίζονται, ἀπαιτοῦσιν ἔξοδα κα-

¹ Ο Βελγικὸς κῶδιξ ἐν ἄρθρῳ 536 ῥητῶς ἀναφέρει: «Δι' ἔλλειψιν χρημάτων ἀπαιτουμένων διὰ τὴν διαχείρισιν ἢ ἐκκαθάρσιν».

² Pardessus ἀρ. 1269.

θημερινά, ὧν ἡ πληρωμὴ σπανίως δύναται νὰ ἀναβληθῇ, ὡς ἐκ τούτου δὲ μόνον ἐνεργητικὸν συνιστάμενον ἐκ χρημάτων ἢ κινήτων ἀξίων ἐπαρκεῖ εἰς τὰς καθ' ἐκάστην δαπάνας, οὐχὶ δὲ ἐξ ἀκινήτων τῶν ὁποίων ἡ ἐκποίησης, ἔνθεν μὲν ἐστὶν ἀνέφικτος ὡς ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 578 τοῦ νόμου ἀπαγορεύοντος εἰς τοὺς συνδίκους τὴν ἀπαλλοτρίωσιν αὐτῶν πρὸ τῆς ἐνώσεως, ἔνθεν δὲ ἔσεται μακρὰ καὶ πολὺπλοκος. Ὁρθότεραν εὐρίσκομεν τὴν ἀντίθετον γνώμην, καθ' ἣν ἡ ὑπαρξίς ἀκινήτου περιουσίας παρὰ τῷ πτωχεύσαντι, ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐρμηνευομένων ἄρθρων τοῦ περὶ πτωχεύσεως νόμου, ἀφοῦ ἀναμφισβήτητόν ἐστιν ὅτι καὶ τὰ ἀκίνητα ἀποτελοῦσι μέρος τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὃ δὲ νόμος γενικῶς καὶ ἄνευ διακρίσεως ἐκφραζόμενος, οὐδεμίαν καταλείπει ἀμφιβολίαν ὅτι θέλει τὸν πτωχεύσαντα ἐστερημένον πάσης περιουσίας ἵνα ἀπαγγεῖλῃ κατ' αὐτοῦ τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν. Ἄλλως ὁ νομοθέτης εἰσάγων τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν περίστασιν καθ' ἣν ὑφίσταται παντελὴς ἔλλειψις οἰασδήποτε περιουσίας παρὰ τῷ πτωχεύσαντι, καὶ τὰ ὡς ἐκ τούτου ἐπερχόμενα κακὰ ἤθελε νὰ περιορίσῃ. Ἡ κήρυξις τῆς παύσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως ἀπαγγελλομένη, ἔχει διὰ τὸν πτωχεύσαντα ἀποτελέσματα λίαν αὐστηρά, καθ' ὅσον πάντα συντείνουσιν εἰς τὸ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι οὗτος ἔφθασεν εἰς τὴν κατακλῶσιν ὀλοκλήρου τῆς περιουσίας του ἢ ἐκ δόλου, ἢ ἐξ ἀμελείας ἥκιστα συγχωρουμένης· δύναται τις ὅμως νὰ ἀποδώσῃ τὴν προϋποτιθεμένην τοιαύτην ἀμέλειαν ἢ δόλον εἰς τὸν ἐστερημένον μὲν χρηματικῆς περιουσίας, ἔχοντα ὅμως ἄξιαν λόγου ἀκίνητον περιουσίαν;

Γεννᾶται ὅμως ζήτημα, ἂν ἐν τῇ τοιαύτῃ περιπτώσει δύνανται οἱ σύνδικοι νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐκποίησην τῶν ἀκινήτων τοῦ πτωχεύσαντος ὅπως πορισθῶσι τὰ ἀναγκαιοῦντα πρὸς διαχείρισιν τῆς πτωχεύσεως χρημάτων, ἢ ἂν εἰς τοῦτο κωλύωνται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 578¹ τοῦ περὶ πτωχεύσεως νόμου, καθ' ὃ οὐχὶ πρότερον ἀλλὰ μετὰ τὴν κατάρτισιν μόνον τοῦ συταλλάγματος τῆς ἐνώσεως τῶν δανειστῶν δύνανται οἱ σύνδικοι νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐκποίησην τῶν ἀκινήτων τοῦ πτωχεύσαντος, τηροῦντες τοὺς διαγεγραμμένους

¹ Ἀρθ. 571 καὶ 572 τοῦ Γαλλ. Κώδ.

τύπους. Ἄν τὸ τελευταῖον τοῦτο παραδεχθῶμεν, τότε ὁ προσπορισμὸς χρημάτων διὰ τὰς ἀπολύτους ἀνάγκας τῆς πτωχεύσεως καθίσταται ἀδύνατος, ἀνεφίκτου οὔσης τῆς ἐκποιήσεως, ἥ δὲ παρ' ἡμῶν ἀποκρουομένη γνώμη τῶν φρονούντων ὅτι ἡ ὑπαρξίς ἀκινήτου περιουσίας δὲν κωλύει τὴν κήρυξιν τῆς παύσεως τῶν ἐργασιῶν, ἰσχυροποιεῖται ἱκανῶς. Τοιαύτη ὅμως περιοριστικὴ ἔννοια δὲν δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 578 τοῦ περὶ πτωχεύσεως νόμου, εἴ καὶ τὸ γράμμα αὐτοῦ αὐστηρῶς ἐξεταζόμενον συνηγορεῖ ὑπὲρ τῆς τοιαύτης ἐκδοχῆς. Δεχόμεθα δὲ διὰ τοὺς ἄνω λόγους τὴν λύσιν, ὅτι τὸ δικαστήριον δύναται καὶ πρὸ τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ τοῦ συναλλάγματος τῆς ἐνώσεως, ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ Εἰσηγητοῦ καὶ συναινοῦντος τοῦ πτωχεύσαντος, νὰ χορηγήσῃ τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς συνδίκους νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐκποίησιν τῶν ἀκινήτων τοῦ πτωχεύσαντος ἀναλόγως τῶν οἰκονομικῶν ἀναγκῶν τῆς πτωχεύσεως¹.

§ 33. Ἡ ἀπόφασις δι' ἧς ἀπαγγέλλεται ἡ παῦσις τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως, ἐκδίδεται εἴτε ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ Εἰσηγητοῦ ἀκουσθέντων καὶ τῶν συνδίκων², εἴτε ἐπὶ αἰτήσεϊ τῶν συνδίκων ἢ τινὸς τῶν δανειστῶν μεμονωμένως, ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ ἀπαγγέλματος παρὰ τοῦ δικαστηρίου. Κλήτευσιν τοῦ πτωχεύσαντος δὲν ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, καθ' ὅσον ἡ ἔλλειψις ἐνεργητικοῦ ἐστὶ γεγονός πραγματικὸν ἐμφαινόμενον εἴτε ἐκ τοῦ ἰσολογισμοῦ εἴτε ἐκ τῆς ἀπογραφῆς· ἡ ἢ τοιαύτη δὲ παρὰλειψις δὲν ἐπιφέρει κατ' ἀκολουθίαν ἀκυρότητα. Θεωρεῖται οὐχ' ἥττον προσήκουσα ἡ κλήτευσις τοῦ πτωχεύσαντος πρὸς πλείονα φωτισμὸν τοῦ δικαστηρίου.³

Δύναται δὲ νὰ προκληθῇ ἡ παῦσις τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως ἐν πάσῃ ἐποχῇ, εἴτε ἀμέσως μετὰ τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως, εἴτε πρὸ, ἢ κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἐξελέγξεως τῶν πιστώσεων· πρὸ ὅμως πάντοτε τοῦ συμβιβασμοῦ⁴, καθ' ὅσον αὐτόδηλον ἐστὶν

¹ Alauzet τομ. 8 ἀρ. 2817.

² Ὁ Ἰταλικὸς Κώδιξ τοῦ 1882 (ἄρθρ. 817) δὲν ἀπαιτεῖ τὴν προηγουμένην γνωμοδότησιν ἢ ἀκρόασιν τῶν συνδίκων.

³ Pardessus ἀρ. 1269.

⁴ Τὸ ἀντίστοιχον ἀρ. 527 τοῦ Γαλλικοῦ νόμου ἀναγράφει τοῦτο ῥητῶς «avant l' homologation du concordat ou la formation de l'union».

ὅτι ἐπερχομένου τοῦ συμβιβασμοῦ ἡ πτώχευσις παύει. Ἄν ὁ συμβιβασμὸς ὅμως, δι' οἰονδήποτε λόγον κηρυχθῇ ἄκυρος παρὰ τοῦ δικαστηρίου, δύναται μετὰ τοῦτο, νὰ προκληθῇ ἡ κήρυξις τῆς πτώσεως τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως; Οὐχὶ βεβαίως, καθ' ὅσον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ οἱ πιστωταὶ περιέρχονται εἰς κατάστασιν ἐνώσεως, ἡ τοιαύτη δὲ τότε κατάστασις ἐξομοιοῦται παρὰ τοῦ νόμου πρὸς τὸν συμβιβασμόν, καίτοι τότε ἡ πτώχευσις παύει μόνον μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκκαθαρίσεως καὶ τὴν λογοδοσίαν τῶν συνδίκων εἰς τὴν τελευταίαν γενικὴν συνέλευσιν τῶν πιστωτῶν.

§ 4. Διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς κηρυττούσης τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως τί παύει; Ἐπέρχεται ἡ λήξις τῆς πτωχεύσεως καὶ τῆς ἐξουσίας τῶν συνδίκων; ὁ πτωχεύσας ἀναλαμβάνει τὴν διαχείρισιν τῆς ἐαυτοῦ περιουσίας; Ὡς πρὸς τοῦτο, τό τε πνεῦμα καὶ γράμμα τοῦ νόμου ἐστὶ σαφές, οὐδεμίαν καταλείπον ἀμφιβολίαν. Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 549 τοῦ Δικαστηρίου καλεῖται ὅπως κηρύξῃ τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως, οὐχὶ δὲ τῆς καταστάσεως τῆς πτωχεύσεως, ἥτις διατηρεῖται μεθ' ὅλων τῶν συνεπειῶν τῆς, καὶ ἡ ὁποία μόνον διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ καταργεῖται¹. Ἐκεῖνο ὅπερ παύει δὲν εἶναι ἡ πτώχευσις, εἶναι αἱ ἐργασίαι τῶν ὁποίων ἡ πρόοδος σταματᾷ ἐνεκὸν ἐλλείψεως ἐνεργητικοῦ.

Κατ' ἀκολουθίαν τῆς τεθείσης ἀρχῆς ὅτι ἡ παῦσις τῶν ἐργασιῶν δὲν περατοῖ τὴν κατάστασιν τῆς πτωχεύσεως, οἱ σύνδικοι δὲν στεροῦνται τῆς ἐξουσίας των, μὴ ἀντιπροσωπεύοντες δὲ πλέον τὴν ὁμάδα τῶν πιστωτῶν, μένουσιν οὐχ ἥττον οἱ θεμέτοφύλακες καὶ διαχειρισταὶ τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος δυνάμενοι νὰ παρεμβάινωσι νομίμως εἰς πᾶσαν πράξιν αὐτοῦ². Καταλείπει δὲ ἡ παῦ-

1 Ἐν τῷ ἀρχικῷ νομοσχεδίῳ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου περὶ πτωχεύσεως νόμου τὸ 1838, τὸ δικαστήριον ἐκαλεῖτο νὰ ἀπαγγεῖλῃ τὴν παῦσιν τῆς πτωχεύσεως. Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς αἱ λέξεις «παῦσις τῆς πτωχεύσεως» (cloture de la faillite) ἀντικατεστάθησαν ἐν τῷ ἀρ. 527 τοῦ Ν. διὰ τῶν λέξεων «clotures des operations de la faillite» (παῦσις τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως).

2 Ὁ ἡμέτερος Ῥάλλης ἐν τόμῳ Γ' § 131 καίτοι δεχόμενος ὅτι ἡ κατάστασις τῆς πτωχεύσεως δὲν καταργεῖται, οὐχ ἥττον ἐν πλήρει ἀντιφάσει εὐρισκόμενος ἀποφαίνεται ὅτι ἡ ἐξουσία τῶν συνδίκων ἐκπνέει καὶ ὁ πτωχεύσας ἀναλαμβάνει τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας του. Ἡ γνώμη αὕτη προφανῶς ἐσ-

σις τῶν ἐργασιῶν ὑφισταμένας ἀπόλύτως πάσας τὰς ἀνικανότητας αἰτίνας περιέβαλον τὸ πρόσωπον τοῦ πτωχεύσαντος διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς κηρυξάσης αὐτὸν εἰς πτώχευσιν¹.

Ὁ πτωχεύσας κατὰ ταῦτα δὲν δύναται νὰ ἐξασκήσῃ ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι προσωπικὴν ἢ ἐμπράγματον ἀγωγὴν, καθ' ὅσον τὸ δικαίωμα τοῦτο δὲν ἔπαυσε νὰ ἀνήκῃ εἰς τοὺς συνδίκους², τὸ δὲ δικαστήριον δύναται νὰ ἀπορρίψῃ ὡς ἀπαράδεκτον πᾶσαν ἀγωγὴν ἐγειρομένην καὶ εἰσαγομένην παρὰ τοῦ πτωχεύσαντος³. Ἐὰν οἱ σύνδικοι παραμελῶσι τὴν ἔγερσιν ἀγωγῶν πρὸς εἰσπραξίν χρημάτων ὀφειλομένων εἰς τὸν πτωχεύσαντα, δύναται οὗτος τότε, πρὸς ἀποφογὴν τῆς καταδιώξεως τῶν πιστωτῶν του, οἵτινες κέκτηνται πλέον τὸ δικαίωμα τῆς προσωπικῆς του καταδιώξεως, νὰ ἐγείρῃ τὰς δεούσας ἀγωγὰς καὶ διεξαγάγῃ τὴν δίκην· πλὴν οἱ ὀφειλέται ὀφείλουσι νὰ πληρώσωσι καὶ λάβωσι τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους των παρὰ τῶν συνδίκων. Καταβάλλοντες εἰς χεῖρας τοῦ πτωχεύσαντος δὲν καταβάλλουσιν ἐγκύρως, πάντες δὲ οἱ μετ' αὐτοῦ συναλλασσόμενοι δεόν νὰ γνωρίζωσιν ὅτι οὗτος ἐξακολουθεῖ διατελὼν ἐν πλήρει ἀπαλλοτριώσει τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας αὐτοῦ. Οἱ ἀγοράζοντες λόγου χάριν τὸ ἐκποίηθὲν ἀκίνητον τοῦ πτωχεύσαντος, δεόν νὰ πληρώσωσι τὸ τίμημα εἰς τοὺς συνδίκους⁴. Ἡ ἀπαλλοτριώσις αὕτη τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος ὑφίσταται οὐ μόνον ὡς πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν περιουσίαν, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς ἐκείνην ἣν δύναται νὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἰδίως εἰς τὴν περιερχομένην αὐτῷ ἐκ κληρονομίας, μὴ δυναμένου νὰ ἀποδεχθῇ μόνου αὐτῆν, ἐὰν συνεπάγῃται ὑποχρεώσεις, ἢ νὰ παρασιῇ κατὰ τὴν διανομὴν αὐτῆς· οἱ σύνδικοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον νὰ ζητήσωσι τὴν ἀκυρότητα τῶν τοιούτων πράξεων, χωρὶς νὰ ἦναι ὑποχρεωμένοι νὰ φαλμένη καὶ ἀντικειμένη κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰς τὸν νόμον, ἀποκρούεται παρ' ἀπάντων τῶν ἐρμηνευτῶν. Πρὸς. Alauzet τόμ. 7 ἀρ. 2720, Lyon-Caen et Renault ἀρ. 2983 Boistel βιβλ. Γ' ἀρ. 1027, Dalloz λ. faillite ἀρ. 909 καὶ λοιπούς.

¹ Ὁ νεώτερος Ἱταλ. Ἐμπορ. Κώδ. τοῦ 1882 ἐν. ἀρ. 817 ῥητῶς ἀναφέρει «salvi rispetto a questo gli effetti della dichiarazione di fallimento».

² Ἐμποροδ. Μασσαλίας 28 Ἀπριλίου 1863.

³ Journal des faillites et la loi ἀρθ. τῆς 19 Ἰανουαρίου 1883.

⁴ Ἐφετ. Παρισίων 10 Μαΐου 1881.

ζητήσωσι πρότερον τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεως ἣτις ἐκήρυξεν τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν¹. Ἐὰν δὲ μετὰ τὴν παρὰ τοῦ δικαστηρίου κήρυξιν τῆς παύσεως τῶν ἐργασιῶν, οἱ κληρονόμοι τοῦ πτωχεύσαντος εὑρίσκωσι μετὰ τὸν θάνατόν του περιουσίαν, δὲν ἔχουσι δικαίωμα νὰ διαχειρισθῶσι ταύτης, καθ' ὅσον τοῦτο πράττοντες ἀναμιγνύονται εἰς τὴν πτώχευσιν, ἐξασκοῦντες οὕτω δικαιώματα ἄτινα ἀποκλειστικῶς ἀνήκουσιν εἰς τοὺς συνδίκους².

Ὁ πτωχεύσας δύναται νὰ συνάψῃ νέα δάνεια, ἀλλ' οἱ νέοι δανεισταὶ τοῦ πτωχεύσαντος δὲν δύνανται νὰ συντρέξωσι μετὰ τῶν παλαιῶν δανειστῶν ἐπὶ τῆς περιουσίας ἣτις δύναται νὰ περιέλθῃ εἰς τὸν πτωχεύσαντα· πᾶσα τοιαύτη περιουσία ἀνήκει εἰς τοὺς παλαιούς δανειστάς, μετὰ τὴν ὀλοσχερῇ δὲ τούτων ἐξόφλησιν δύνανται νὰ ἐπιληφθῶσι ταύτης οἱ νέοι δανεισταὶ. Ἐξ ἐτέρου δέ, ἐὰν διὰ νεωτέρας ἀποφάσεως ἀνακληθῇ ἡ κηρύξασα τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν ἀπόφασις καὶ διαταχθῇ ἡ παράδοσις τῶν ἐργασιῶν, κληθῶσι δὲ οἱ δανεισταὶ εἰς συμβιβασμόν, οἱ νέοι δανεισταὶ δὲν δύνανται νὰ δεσμευθῶσι διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ, τοῦ γενομένου ἀποδεκτοῦ παρὰ τῆς ομάδος τῶν παλαιῶν πιστωτῶν, καθ' ὅσον ἡ ἐκ νέου ἐκήρυξις τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως δὲν ἀποτελεῖ νέαν πτώχευσιν³.

Β. Τὸ μόνον ἀποτέλεσμα ὅπερ συνεπάγεται ἡ ἀπόφασις ἡ κηρύττουσα τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν, ἐστὶν ἡ δεινῶσις τῆς θέσεως, τοῦ πτωχεύσαντος ἐκτιθεμένου ἕκτοτε εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν πιστωτῶν του, οἵτινες ἀναλαμβάνουσι τὴν ἐνάσκησιν τῶν ἀτομικῶν τῶν δικαιωμάτων κατὰ τε τοῦ προσώπου καὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ (ἐδαφ. 2, ἄρθρον 549), δυνάμενοι οὕτω νὰ προβῶσιν εἴτε εἰς τὴν κατὰσχέσιν τῆς περιουσίας του, εἴτε εἰς τὴν προσωπικὴν του κράτησιν. Ὅποῖον ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσωπικῶν καταδιώξεων; Δανεισταὶ ἐξασκήσαντες τὰ διὰ τοῦ ρηθέντος ἄρθρου ἀπονεμόμενα αὐτοῖς δικαιώματα, κατὰσχουσι καὶ ἐκποιῶσιν ἀκίνητόν τι τοῦ πτωχεύσαντος ἢ ἄλλην περιουσίαν αὐτοῦ, ἢ καὶ λαμβάνουσιν τὰ εἰς αὐτοὺς ὀφειλόμενα παρὰ τοῦ πτωχεύσαντος ἔχοντος τυχὸν εἰς χεῖρας διαθέσιμα χρήματα· δύνανται εἴτα νὰ κρατήσωσι δι'

¹ Εφετ. Rouen 3 Μαΐου 1879 Revue de droit Commercial 80, σελ. 72.

² Rouen 14 Μαΐου 1878.

³ Εφετ. Παρισίων 24 Ἀπριλίου 1866, Dalloz Periodique 66, 2. 82.

άτομικόν ὄφελος τὴν εἰσπραχθεῖσαν ἀξίαν, ἡ ὀφείλουσι νὰ κατα-
 θέσωσι τὰ εἰσπραχθέντα εἰς τὴν ὁμάδα πρὸς κοινὸν ὄφελος πάντων
 τῶν πιστωτῶν; Εἶναι πρόδηλον ὅτι πρὸ τῆς ἀνακλήσεως τῆς ἀπο-
 φάσεως δι' ἧς ἐκηρύχθη ἡ λήξις τῶν ἐργασιῶν, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ δια-
 δικασία τῆς πτωχεύσεως ἀργεῖ, οἱ δανεισταὶ εἰς οὐδέναν ὀφείλουσι
 λογοδοσίαν τῶν πράξεών των, οὐδ' ὑποχρεοῦνται ἢ δύνανται νὰ
 ὑποχρεωθῶσιν ὅπως ἀποδώσωσι τὰ εἰσπραχθέντα ἵνα ταῦτα διανε-
 μηθῶσι μεταξὺ ὅλων τῶν πιστωτῶν, οἵτινες τότε δὲν εὐρίσκονται
 ἐν ὁμαδί. Ἐὰν ὅμως αἱ ἐργασίαι τῆς πτωχεύσεως ἐπαναληφθῶσιν,
 ἀνακαλουμένης τῆς ἀποφάσεως τῆς κηρυξάσης τὴν παῦσιν τῶν ἐργα-
 σιῶν, οἱ δανεισταὶ τότε ὑποχρεοῦνται νὰ καταθέσωσι τὰ ληφθέντα
 ὅπως διανεμηθῶσι ταῦτα εἰς τὴν ὁμάδα ἢ καταλογίζουσι ταῦτα
 ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἰδίαν των μερίδα; Κατὰ τινα γνώμην, ὁ νό-
 μος ἀπονέμων εἰς τοὺς δανειστὰς τὸ δικαίωμα τῆς ἐνασκήσεως τῶν
 ἀτομικῶν των δικαιωμάτων κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος, χορηγεῖ τοῦτο
 πλήρως μεθ' ὅλων τῶν συνεπειῶν ἐπομένως οὗτοι τῇ ἰδίᾳ των ἐπι-
 μελεῖα καὶ δραστηριότητι εἰσπράττοντες τὰ εἰς αὐτοὺς ὀφειλόμενα,
 δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ τὰ καταθέσωσιν εἰς τὴν ὁμάδα ἀλλὰ καταρτίζουσι
 ταῦτα δι' ἑαυτοὺς. Οὐδεμίαν κατ' αὐτοὺς ἄλλην ἔννοιαν δύναται νὰ
 ἔχῃ ἡ ῥῆσις τοῦ νόμου, ὅτι ἀναλαμβάνουσιν οἱ δανεισταὶ τὴν ἐνά-
 σκησιν τῶν ἀτομικῶν των δικαιωμάτων. Ἐὰν δέ, προσθέτωσι, ἕκα-
 στος δανειστὴς ὑπεχρεοῦτο νὰ ἀποδώσῃ, πᾶν ὅτι διὰ τῶν ἰδίων του
 μόχθων ἀπέκτησεν, ἡ διάταξις τοῦ νόμου θὰ ἔμενε νεκρά, οὐδεὶς δὲ
 δανειστὴς θὰ ὑπεβάλλετο εἰς κόπους χάριν τῶν ἄλλων οἵτινες οὐδὲν
 ἔπραξαν¹.—Καίτοι ἐκ πρώτης ὄψεως ταῦτα φαίνονται ὀρθά, διότι
 ὁ νομοθέτης ἀπένειμεν εἰς ττὺς δανειστὰς τὴν εὐκολίαν τῆς ἐκτε-
 λέσεως, οὐχ' ἤττον ὅμως τοιαύτη δὲν εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ νόμου.
 Σκοπὸς τοῦ νόμου ἐστὶν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν πρῶτον δανειστὴν νὰ
 σώσῃ τὸ κοινὸν ἐνέχυρον δι' ἀμέσου καταδιώξεως, ἀναπληρώσῃ δ'
 οὕτω τὴν ἀπραξίαν τῶν συνδίκων, οὐχὶ δὲ ὅπως εὐνόησῃ διὰ τῆς
 διατάξεως ταύτης τὸν τυχόντα δραστηριότερον δανειστήν. Ἡ παῦ-
 σις τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως δὲν ἐπιφέρει τὴν παῦσιν τῆς
 καταστάσεως τῆς πτωχεύσεως καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἐπακολουθοῦσης

¹ Bedarride ἀρ. 702, Bioche dict. λ. faillite ἀρ. 969, Dalloz λ. faillite
 ἀρ. 904, καὶ ἡμετ. 'Ράλλης τομ. Γ' § 133 ἀντὶ τινος ἐπιχειρήματος.

ἀπαλλοτριώσεως τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος, συνεπεία τῆς ὁποίας οὐδείς δανειστής δύναται νὰ ἀποκτήσῃ δικαίωμα προτιμήσεως ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος, οὐδὲ νὰ πληρωθῇ ἐκ ταύτης ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἄλλων, διατηρουμένης πάντοτε τῆς πλήρους ἰσότητος μεταξὺ τῶν πιστωτῶν ἀνακαλουμένης δὲ τῆς ἀποφάσεως τῆς κηρυξάσης τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν, θεωρεῖται ἡ παῦσις ὡς μὴ ὑπάρξασα, ἡ δὲ πτώχευσις ὡς οὐδέποτε διακοπεῖσα, ἐπανέρχονται δὲ ἐν πλήρει ὁπισθενεργῷ δυνάμει πᾶσαι αἱ ἐκ τῆς πτωχεύσεως ἀπορρέουσαι συνέπειαι. Ἐκεῖνο δ' ὅπερ προσέτι ὑποστηρίζει τὴν γνώμην ταύτην, ἐστὶν ἡ διάταξις τοῦ ἐδ. 2 τοῦ ἄρθρου 550 καθ' ἣν ἐξοφλοῦνται προνομιακῶς τὰ ἔξοδα τῶν τσιούτων γενομένων ἀτομικῶν τῶν δανειστῶν κατατάξεων. Ἡ δύνατο νὰ ἔχῃ ἔννοιαν ἡ διάταξις αὕτη, ἡ χορηγοῦσα τὸ προνόμιον εἰς τὸν δανειστὴν νὰ λάβῃ ἀκέραια τὰ ἔξοδά του, ἐὰν τὰ ἔξοδα ταῦτα ἐχρησίμευσαν μόνον πρὸς ἐξυπηρέτησιν καὶ ἐξόφλησιν ἀτομικῶν τοῦ δανειστοῦ ἀπαιτήσεων ἀνευ τινὸς ὠφελείας τῆς ὁμάδος; ὁ νόμος χορηγῶν τὸ προνόμιον τοῦτο εἰς τὸν ἐκτελέσαντα δανειστὴν, εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοῦ ὅτι ὁ δανειστής ἐνεργεῖ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ὁμάδος, διὰ τοῦτο δὲ ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ λάβῃ προνομιακῶς τὰ ἔξοδα, ὡς ἐπιτρέπει τοῦτο καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις καθ' ἃς ὅμως γίνονται δικαστικαὶ ἐνέργειαι ὑπὲρ τῆς ὁμάδος.

Κατ' ἀκολουθίαν τούτων, οἱ δανεισταὶ οἱ ἐνασκήσαντες τὰ ἀτομικὰ αὐτῶν δικαιώματα, εἴτε κατὰ τοῦ προσώπου, εἴτε κατὰ τῆς περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος, καὶ ἐπιτυχόντες ἐκ τῆς καταδιώξεως ταύτης τὴν εἰσπραξίν τῶν ὀφειλομένων ποσῶν, ὑποχρεοῦνται μετὰ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεως τῆς κηρυξάσης τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν νὰ καταθέσωσι ταῦτα εἰς τὴν ὁμάδα, ὅπως διανεμηθῶσι μετὰ τῶν πάντων τῶν πιστωτῶν, μόνον δὲ ὡς πρὸς τὰ γενόμενα ἔξοδα κέκτῃνται τὸ προνόμιον τῆς ἀκεραίας εἰς αὐτοὺς καταβολῆς ¹. τὸ ἐπιχείρημα δὲ ὅπερ προτάττουσιν ὅτι, οὐδείς δανειστής θὰ προέβαινε τότε εἰς τὴν ἐναρξίν καταδιώξεως καὶ δικαστικῶν ἀγώνων, στερεῖται καθ' ἡμᾶς σπουδαιότητος, καθ' ὅσον πᾶς πιστωτὴς βέ-

¹ Alauzet τομ. 7 ἄρ. 2721, Lyon Caen et Renault γ' ἄρ. 2987, Renouard 2 σελ. 123, Boistel βιβλ. Γ' ἄρ. 1028, Bravard et Demangeat V σελ. 491, Pardessus ἄρ. 1269, Ἐφετ. Παρίσι, 8 Μαρτίου 1856.

βαιος ὢν ὅτι τὰ ἔξοδά του ἐξασφαλίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρέποντος τὴν προνομιακὴν ἐξόφλισίν των, θέλει ἐνεργήσῃ πᾶν τὸ καθ' ἐκυτὸν ὅπως σώσῃ τι ἐκ τοῦ ναυαγίου καὶ ἐπιτύχῃ τὴν εἰσπραξίν περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος· ἐκ τῆς ἐνεργείας του δὲ ταύτης θέλει προκυψῇ καὶ ἡ δι' ἐαυτὸν ὠφέλεια, καθ' ὅσον ἐκτὸς τῶν ἐξόδων, θέλει λάβει καὶ τὴν ἀναλογοῦσαν αὐτῷ ἐκ τῆς εἰσπραχθείσης περιουσίας μερίδα, ἐνῷ τούναντίον πράττων οὐδὲν ἔχει νὰ ἐλπίσῃ

§ 6. Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς κηρυττούσης τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν, τὸ ὑπὲρ τοῦ πτωχεύσαντος ἐκδοθὲν προπεμπτήριο ἀίρεται αὐτοδικαίως· οὐχ ἦττον κατὰ τὸ ἐδάφιον 3 τοῦ ἄρθρου 549, δύναται τὸ δικαστήριο ἀκουσθέντων καὶ τῶν συνδίκων, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἕνεκεν ἰδιαιτέρων λόγων ν' ἀποφανθῇ ὅτι ὁ πτωχεύσας εἶνε συγγνωστός, ὁπότε ἀπαλλάσσεται τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ὑπόκειται δὲ εἰς τὰς καταδιώξεις τῶν δανειστῶν του ὡς πρὸς μόνην τὴν περιουσίαν του. Ἡ διάταξις αὕτη μὴ περιεχομένη ἐν τῷ ἀντιστοίχῳ ἄρθρῳ τοῦ Γαλ. κώδικος, ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἄρθρου 654 τοῦ Ἰταλικοῦ κώδικος τοῦ 1865¹, καὶ τοῦ ἄρθρου 536 τοῦ Βελγικοῦ κώδικος. Ὁ νομοθέτης ὡς πρὸς τοῦτο ἐξομοίει τὴν περίστασιν ταύτην μετὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἐνώσεως τῶν πιστωτῶν, ὁπότε κατὰ τὸ ἄρθρον 545 τὸ δικαστήριο μετὰ πέρας τῆς ἐκκαθάρισεως καὶ τῆς τῶν συνδίκων λογοδοσίας, ἀποφασίζει περὶ τοῦ συγγνωστοῦ ἢ μὴ τοῦ πτωχεύσαντος. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι μεταξὺ τῆς θέσεως τοῦ πτωχεύσαντος ἐν τῇ καταστάσει τῆς ἐνώσεως τῶν πιστωτῶν, καὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ κατὰ τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως ἕνεκεν ἐλλείψεως περιουσίας, ὑπάρχει διαφορά τις. Ὅταν ἡ ἐνωσις περιῇλθεν εἰς πέρας, ὁπότε ἐγένετο ἡ τελεία ἐκκαθάρισις τοῦ ἐνεργητικοῦ τοῦ πτωχεύσαντος, τότε βεβαίως ὁ νομοθέτης δύναται νὰ εὐνοήσῃ αὐτὸν καὶ νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸ δικαστήριο τὴν ἄδειαν νὰ ἀποφανθῇ ἢ οὐ περὶ τοῦ συγγνωστοῦ, διότι τότε ἔχει ὑπ' ὄψιν του τὴν ὅλην διαγωγὴν τοῦ πτωχεύσαντος. Ὅποταν ὁμως οὐδὲν τούτων εἰσέτι δύναται νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν, εὐρί-

¹ Ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἐπανελήφθη ἐν τῷ νέῳ ἐμπορικῷ Ἰταλικῷ κώδικι τοῦ 1882, ὡς ἐκ τῆς καταργήσεως ἐν Ἰταλίᾳ τοῦ θεσμοῦ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως.—Ἐνεκα τοῦ αὐτοῦ λόγου ἐν Γαλλίᾳ ἤδη τὸ ζήτημα δὲν παρουσιάζει τι τὸ ἐνδιαφέρον.

σκεται δὲ ἀπέναντι ἀνθρώπου περιελθόντος εἰς πτώχευσιν καθ' ἣν στιγμήν οὐδὲν πλέον ἔχει νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς δανειστάς του, τότε ἢ πρὸς τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον εὖνοια τοῦ νομοθέτου ἐστὶν ἀδικοιολόγητος, καὶ συντελεῖ εἰς τὴν ἀποτυχίαν τοῦ σκοποῦ διὰ προέθετο διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν περὶ λήξεως τῆς πτωχεύσεως ἐνεκεν ἐλλείψεως ἐνεργητικοῦ διατάξεων. Ἡ πεῖρα ἀποδεικνύει τὴν ὀρθότητα τῶν παρατηρήσεων τούτων, σπάνια δὲ εἰσὶν αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων αἱ ἀποφαινόμεναι τὸ μὴ συγγνωστόν. Οὕτω δὲ πτωχεύσαντες, μὴ κεκτημένοι περιουσίαν τινά, ἢ ἐπιμελῶς ἀποκρύπτοντες ταύτην, μὴ ἀπειλούμενοι δὲ ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ἐπιζητοῦσι τὴν κήρυξιν τῆς λήξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεώς των, ὡς πλήρη ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν.

§ 7. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως τῆς κηρυττούσης τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως ἀναστέλλεται ἐπὶ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς (ἄρθρ. 549 ἐδάφ. τελευτ.), συνεπῶς δὲ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἀναστέλλονται καὶ αἱ προσωπικαὶ καταδιώξεις τῶν δανειστῶν. Ἐθεωρήθησαν τοσοῦτον αὐστηρά τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὥστε ἐκρίθη εὐλογον νὰ ἀνασταλῇ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐπὶ ἓνα μῆνα, καθ' ὅσον κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἀναφανῶσιν ἀγνωστα μέχρι τοῦδε μέσα πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως. Ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τοῦ νεωτέρου κώδικος τοῦ 1882 (ἀρ. 817) κατηργήθη ἡ διάταξις τῆς ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως, ὡς ὑποβοηθοῦσα τὴν ματαίωσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ νομοθέτου ¹.

Ἡ ἀπόφασις ἡ κηρύττουσα τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν ὑπόκειται εἰς ἀνακοπὴν ἢ ἔφεσιν; τὸ ἄρθρ. 586 τοῦ περὶ πτωχεύσεως νόμου, ὀρίζον τὰς μὴ δεκτικὰς ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως ἀποφάσεις, δὲν περιλαμβάνει καὶ τὴν κηρύττουσαν τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν ἀπόφασιν. Ἐκ τούτου δὲ ἡδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐστὶν δεκτικὴ ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως· οὐχ ἥττον ἐδέχθησαν ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη στερουμένη τῶν προσόντων δεδικασμένου ὡς ὑποκειμένη εἰς ἀνάκλησιν ἐν παντὶ χρόνῳ, καὶ ἰσχύουσα μόνον ἐφ' ὅσον δὲν ἀνακαλεῖται, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ εἰμὴ ὡς ἀπλήρως πρᾶξις

1 Ἴδε E. Vidari ἐρμηνείαν Ἰταλ. Ἐμπορ. Δικαίου ἔκδ. 1883.

διαχειρίσεως ἢ ὡς ἀληθῆς ἀπόφασις· ὡς τοιαύτη δὲ δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνακοπὴν καὶ ἔφεσιν ¹. Αἱ ῥήσεις τοῦ ἀρθρου 550 ὑποστηρίζουσι τὴν ἐρμηνείαν ταύτην, ὑποδεικνύουσαι τὸν τρόπον τῆς προσβολῆς τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ κυρίας αἰτήσεως περὶ ἀνακλήσεως, τηρουμένης τῆς ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίας.

§ 8. Κατὰ τὸ ἀρθρον 550 ὁ πτωχεύσας δύναται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ἢ πᾶς ἄλλος ἐνδιαφερόμενος δανειστής ἢ σύνδικος, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεως δι' ἧς κηρύσσεται ἡ παῦσις τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως ἀποδεικνύων ὅτι ὑπάρχουσιν ἱκανὰ πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς πτωχεύσεως χρήματα ἢ προκαταβάλλων εἰς χεῖρας τῶν συνδίκων τὴν πρὸς τοῦτο ἀναγκαίαν δαπάνην. Εἰς τὸ δικαστήριον ἀπόκειται ὁ προσδιορισμὸς τοῦ ἀναγκαιοῦντος πρὸς ἐξακολούθησιν καὶ περάτωσιν τῶν ἐργασιῶν ποσοῦ.

Τὸ δικαστήριον δύναται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν; Εἰ καὶ ὁ νόμος οἰωπᾷ, δεόν νὰ δεχθῶμεν καταφατικὴν λύσιν· ὡς δύναται τὸ δικαστήριον καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ κηρύξῃ τὴν λήξιν, οὕτω δύναται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν. Ὁ δανειστής ὁ καταβαλὼν τὰ διὰ τὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν τῆς πτωχεύσεως ἔξοδα, ἀναλαμβάνει ταῦτα ἀμέσως ἐκ τῶν πρώτων εἰσπραχθησομένων χρημάτων, καθ' ὅσον θὰ εὐρίσκετο εἰς τὸν κίνδυνον νὰ ἀπολέσῃ τὰ προκαταβληθέντα ἐὰν κατόπιν εἰς τὸ ταμεῖον τῆς πτωχεύσεως οὐδὲν ἀπέμενε· δὲν εἶναι δίκαιον νὰ γίνῃ θῦμα τοῦ ζήλου του ὁ παρασχὼν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ὁμάδα τῶν πιστωτῶν.

Δημοσιευθείσης τῆς ἀποφάσεως τῆς ἀνακαλούσης τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν, ἡ πτώχευσις ἀναλαμβάνει τὰς ἐργασίας της ἀφ' οὗ σημείου εἶχον διακοπεῖ ὅτε ἐκηρύχθη ἡ λήξις, οἱ πιστωταὶ στεροῦνται τῆς ἐνασκήσεως τῶν ἀτομικῶν των δικαιωμάτων, πᾶσα δὲ ἡ ἐνέργεια τῆς πτωχεύσεως καὶ προστασία τῶν συμφερόντων τῆς ὁμάδος περιέρχεται πάλιν εἰς χεῖρας τῶν συνδίκων.

Ἡ ἀνακαλοῦσα τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν ἀπόφασις προδήλως ὑπόκειται εἰς ἀνακοπὴν καὶ ἔφεσιν.

¹ Bedarride ἀρ. 711 καὶ 712, Alauzet ἀρ. 2722 τομ. 7, Daloz λ faillite ἀρ. 915 ἀντιθέτως Esnault ἀρ. 479.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000005384

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

A11087

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

00700005384